

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. július 24-én.

Kezdő ének: 138. zsoltár 1. verse

Főének: 261 mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 171. dicséret 1. verse

Textus: Lukács evangéliuma 18. rész 15. verse: „Ezután kisgyermeket is vittek hozzá, hogy megérintse őket.”

Kedves Testvéreim!

Az emberi élet egyik legkifejezőbb mozdulata az érintés. Hiszen rengeteg mindent jelezhetünk vele. Kifejezhetjük a másinak szeretetünket, kifejezhetjük együttérzésünket, megmutathatjuk neki, hogy figyelünk rá. Egy rövid érintésben benne van sok-sok érzés, mintegy belesűrítve adjuk át a másinak mindazt, amit másként nem tudunk átadni. Hiszen az érintés szavak nélkül is érthető, ezért átível határokon, átível emberi gondolatokat, mindenütt értik az érintést.

Jézusnál is sokféle jelentése van. Jelenti azt, hogy Isten nem távoli, aki valahonnan figyelni küzdelmünket, fájdalmunkat. Jelenti azt, hogy van valaki, akihez odamehetünk, ha érintésre van szükségünk. Hiszen a felolvasott mondatban Jézushoz gyermekeket vittek, hogy megérintse őket. A szülők álma mindig az, hogy valami különlegeset adjanak a gyermekeknek. Az ott lévő szülők tudták, hogy mi a legkülönlegesebb, amit gyermeküknek adhatnak. Az, ha Jézus megérinti őket.

Jézus pedig ma is kinyújtja a kezét, hogy megérintsen. Nem fizikailag, ahogyan tette addig, amíg a földön járt, hanem teszi lelkileg, hogy kapcsolatba kerüljön velünk, hogy kapcsolatba kerüljünk vele. Ennek az érintésnek azonban van egy nagyon komoly előfeltétele. Oda kell jutni Jézus közelébe. Az érintést nem lehet távol átélni. Ahhoz hogy mienk legyen mindaz, amit Jézus érintése jelent, ahhoz közel kell jönni. Nem csupán fizikailag, nem csak úgy, hogy beülünk a templompadba, hiszen lehet itt is távol lenni. Sokkal inkább úgy lehet közel kerülni, hogy a lelkünket kitarjuk, a lelkünket felemeljük a földi nyomorúságból az ég felé. Ha pedig közel kerültünk, akkor Jézus kinyújtja lelkét, és megérinti a mi lelkünket.

Egy valamit ugyanis biztosan tudhatunk. Jézus érintése mindenkinek szól. Amikor itt járt a mi Urunk a földön, akkor nagyon sokakat megérintett. Nem tett különbséget, hogy valaki fiatal vagy idős, hiszen itt kisgyermeket vittek hozzá, máshol görnyedt hátú idős asszony került elé. Nem tett különbséget, hogy milyen nemzetiségű az illető, mert amikor a tíz leprást megérintette, akkor volt ott egy Samáriai, akit gyűlöltek az izraeliek. Nem nézte Jézus, hogy egészséges-e vagy beteg-e az, aki a közelében van, mert mindenkinek jutott az érintéséből. Sőt! Amikor nagycsütörtökön este elfogták, akkor Péter levágta a főpap egyik szolgájának a fülét. Jézus pedig megérintette ezt a szolgát, akinek még a nevét is feljegyezték, ő Málkus volt, és meggyógyította a fülét. Jézus még azt sem nézte, hogy barát vagy ellenség az illető. Megérintette válogatás nélkül mindazokat, akik a közelében voltak, és az érintésére volt szükségük.

Jézus ma is érint. Mindazok felé kinyújtja a lelkét, akik a közelében vannak. Nem nézi, hogy férfi vagy nő az, aki jön, nem nézi, hogy idős-e vagy fiatal, nem mérlegeli, hogy érdemes-e még a beteget megérinteni, azon sem gondolkozik el, hogy aki csak ritkán jut a közelébe azt megérintse-e, mert számára mindez lényegtelen. Kinyújtja a lelkét, hogy megérintsen embereket, hogy átadja mindazt, amit érintésén keresztül adhat. A lehetőség ma is itt van mindannyiunk előtt. Nem számít sem öröm, sem fájdalom, nem lényeges semmi, csak az, hogy közel legyünk.

Hiszen ha közel vagyunk, és Jézus megérint, akkor átéljük azt is, amit olyan sokan éltek át Jézus közelében, a gyógyulás csodáját. Ezen a téren pedig nem volt akadály semmi. Érintésével megtisztította a leprást, aki leborult előtte. Megnyitotta a vak szemét, és visszaadta a hallását annak, aki süket volt. Megérintette a némát és az beszélni tudott, a magas lázban fekvőt pedig elhagyta a láza. Minden betegséget meggyógyított Jézus érintése.

Ma pedig azt hisszük, hogy ilyen már nincsen. Szinte mesekönyvként kezeljük a Biblia történeteit, és azt mondjuk, hogy nem fogadjuk el, ami ott van leírva. Vagy ha ezt nem is mondjuk ki, igazán mégsem hisszük azt, hogy Jézus érintése ma is gyógyít. Pedig az Ő hatalma nem lett kisebb azzal, hogy a földről elment, és felment a mennybe. Csak annyi változott, hogy mindenhol jelen tud lenni. Jézus lelke itt jár közöttünk, hogy érintsen és gyógyítson.

Sok gyógyítani való van ma itt is. A gyászolók szívét megsebezte a halál. Jézus érintése a gyász sebeit is gyógyítja. Az idősebbek, betegek szívét sokszor járja át a keserűség, amikor kimondják, hogy nem tudnak már tenni jóformán semmit, mert nincsen erejük hozzá, alig tudnak járni, mert szédülnek, vagy éppen

a lábuk nem bírja már, és ez sok fájdalmat, keserű pillanatot okoz. Jézus érintése ezt a keserűséget is feloldja. A legértékesebb dolgot az idős, a beteg is meg tudja tenni. Tud imádkozni, tudja kérni a Mindenható Isten segítségét mások életéhez. Ennél nagyobbbat az egészséges sem tud tenni. Mert ahol Jézus lelke van, ahol Jézus érintése van, ott meggyógyul a lélek, begyógyul a seb, és megerősödik a szív.

Jézus érintése azonban nem csak gyógyít, hanem erőt is ad, amely mindent legyőz. A felolvasott történetben egy beteg asszony került érintkezésbe Jézussal, és bár titokban szerette volna tartani mindezt, Jézus mégis érezte, mert erő áradt ki belőle. Ezt az erőt pedig mindazok érezték, akiket Jézus megérintett. Ezért akartak hozzá olyan sokan közel jutni, ezért volt tolongás körülötte sok esetben, hogy csak egy pillanatra is, de hadd jussanak oda, csak egy pillanatra is, de hadd érintkezzenek vele, hogy erőt kaphassanak, ami mindent legyőz.

Hiszen ez az érintés legyőzi a koporsó, a halál hatalmát. Egy alkalommal Jézus bement egy Nain nevű városba, és vele mentek tanítványai is. Amikor közeledtek a város kapujához, halottat hoztak kifelé, egy özvegyasszony egyetlen fiát. Amikor Jézus meglátta az asszonyt, megszánta, és így szólt hozzá: „Ne sírj!” Azután odalépett, és megérintette a koporsót. Akik vitték, megálltak, ő pedig így szólt: „Ifjú, neked mondom, kelj fel!” Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának. A Megváltó a sokaságnak azt mondta egyszer, hogy ha valaki hisz Őbenne, ha meghal is élni fog. Jézus érintése olyan erő, amely a halál után is képes örök életet adni.

Jézus érintésének az ereje legyőzi a félelmünket is. Egyre nagyobb szükségünk van erre is. Rengeteg bizonytalanságot, félelmet szülnek a terrorcselekmények. Ráadásul nem tudhatjuk, hogy mikor, milyen formában ér majd minket a veszély. Szórakozóhelyen, vagy repülőtéren, esetleg állami ünnepen, vagy vonaton utazva, majdnem mindegy, hiszen teljesen kiszámíthatatlan az emberi gonoszság. Vannak félelmeink, amiktől Jézus érintése megszabadít.

Ez történt akkor is, amikor fent van Jézus a hegyen a tanítványaival, szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehéren ragyogott, mint a fény. Megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. Fényes felhő árnyékolta be őket, és hang hallatszott a felhőből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!” Amikor a tanítványok ezt hallották, nagy félelem fogta el őket. Ekkor Jézus odament, megérintette őket, és így szólt hozzájuk: „Keljetek fel, és ne féljetek!” Amikor föltekintettek, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül. Az érintés ugyanis eltünteti a félelmünk tárgyát és csak Jézust, az erőt adót fogjuk magunk előtt látni.

Végül azt is el kell mondani Jézus érintéséről, hogy az maga az áldás. A kisgyermekeket is azért vitték Jézushoz, hogy áldja meg őket. Ezek a gyermekek nem voltak betegek, nem volt szükségük semmi más segítségre, csak az áldásra. Jézus érintése áldást hordoz mindazok számára, akik ebben részesednek.

Az áldás közvetíti mindazt, ami Istené. Érkezik a megnyugvás, az elcsendesedés. Árad felénk mindaz, ami az ember életét teljessé, jobbá teszi. Jézus érintésében összekapcsolódik az ember Istennel. Ebben hozza azt, amiről az elmúlt vasárnapokon beszéltünk, a Lélek gyümölcsét. Megjelenik a lelkünkben a „szeretet, öröm, békesség, türelem, szívettség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal. 5. 22-23) Ez a lehetőség itt van mindannyiunk előtt. Közel jöhetünk Jézushoz, hogy megérintsen, és érintésével megáldjon minket.

Szeretett Testvéreim! Jézus Lelke ma is itt jár közöttünk, hogy megérintse az életünket. Igyekezzünk hát a közelébe jutni, hogy Jézus érintésén keresztül megkapjuk a gyógyulást, az erőt, az áldást. Ahogyan egy nagyon szép húsvéti ének szavai kifejezik: „Uram, közel voltam hozzád, mégis elszakadtam. Megvallatták hűségemet: neved megtagadtam. Halálodnak harmadnapján vádolnak a fények, Halálodnak harmadnapján sírva hajtok térket. Uram, téged kerestelek: céltalan futottam, Csak magamig, másokig, majd síródig jutottam. Halálodnak harmadnapján megszűnik az átok, Halálodnak harmadnapján szívem megtálad. Uram, taníts hinni benned, várni új csodára; Tedd életem hűséggé, s legyen szavam hála! Halálodnak harmadnapján zendülnek a fények, Halálodnak harmadnapján én is áldlak téged.”

Amen!

Záró ének: 274. dicséret mind a 4 verse